

Kedves Máltaiak!

Februári hírlevelünket fogadjátok szeretettel.

A beszámoló- és költségvetés-készítés időszaka alig ért véget, éppen csak, hogy számot vetettünk a tavaly év végi eredményekkel, már belecsöppentünk a 2023-as év pörgésébe. Csoportgyűlések, szakmahálózat és intézményvezetői találkozók.

Téli programok, farsangi készülődés és már Hamvazószerdán is túl vagyunk, benne a Nagyböjtben.

Kívánom Mindenkinek, hogy meg tudjunk állni egy-egy pillanatra, hogy "a lelkünk utolérhessen" Bennünket.

Imre atya szavaival élve, az életünk értelme, hogy elajándékozzuk azt a másik ember számára. Legyen időnk ezt tudatosítani, megélni mélységeit, hogy így jussunk el Húsvét ünnepéhez.

Szeretettel: Bognár László

KMR szakterületi vezető

Karácsonyi gyűjtéseink

Az év végi gyűjtéseinket összegeztük az év elején: karácsonykor 1300 élelmiszersomagot tudtunk szétosztani rászoruló embereknek, 1299 gyereknek vittünk ajándékot és 100 hajléktalan embert láttunk vendégül régióinkban.

- Személyre szóló ajándékot kapott **86 család**, azon belül **199 gyerek**.

- Adni Öröm!
1300db csomag került kiosztásra amiből **70db**-ot ukrán családok kaptak.

- A mosóly manók akció keretében **1100db cipősdobozt** osztottunk szét.

- Szenteste **100 liter halászlé** került kiosztásra hajléktalan embereknek.

Egy év háború, egy év segítség

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat egy év alatt 115 ezer menekülőnek nyújtott segítséget és 570 tonna árut vitt 570 millió forint értékben Ukrajnába. Egy év elteltével is folyamatos, 24 órás ügyeletet tart a határon a Szeretetszolgálat, több ezer tartósan Magyarországon tartózkodó

menekült beilleszkedését segíti, ezen belül 170 ukrán család magyarországi letelepedését támogatja az integrációs programjával.

"A Piroska utcai átmeneti szállás 56 napig tartott nyitva, nagyjából ezer főnek, ezen belül 200 gyermeknek nyújtottak ellátást. A szálláson újszülöttről – egy egészséges kisbabáról – is gondoskodtak, aki az itt-tartózkodás ideje alatt jött világra, a legidősebb lakójuk pedig 82 éves volt. Összesen 120 fő munkatárs és önkéntes vett részt a munkában."

Óbuda önkormányzata egy összefoglalót készített az elmúlt egy évről, amelyben bemutatta, hogy a kerületi civil szervezetek hogyan segítették az Ukrajnából érkező menekülteket. Ebben olvashattok bővebben a Piroska utcai szállásról is.

https://obuda.hu/egy-eve-tort-ki-a-haboru-osszefogas-es-segitsegnyujtas-obuda-bekasmegyeren-az-elmult-12-honap-merlege/?fbclid=IwAR0zQKUtwxC65TZSYnlec0IdIWGpJBA0njwqplU_4i1ldksHknK6P27VDTQ

Kommunikáció másképp

A Monori Szociális Alapszolgáltatásokat Nyújtó Integrált Intézmény meghívására Tóth Mónika az NSZI fogyatékosügyei referense érkezett hozzánk, aki az augmentatív és alternatív kommunikációról (AAK) tartott interaktív előadást a régió fogyatékos emberek ellátásában dolgozó szakemberei részére.

„A kommunikáció kialakítása olyan fontos lehetőséggel, készséggel való felruházás, amely magával vonja az érintett személyek életminőségének javulását. Különös tekintettel igaz ez a súlyosan halmozottan fogyatékos személyekre, akik ezen keresztül is megtanulhatják értelmezni a környezet információit, valamint kifejezni saját vágyaikat, gondolataikat.”

A szakmai programon résztvevők a Szeretetszolgálat különböző intézményeiből jöttek. A legtöbben napi szinten találkoznak AAK-igényű személyekkel, ezért saját élményű gyakorlatokon és különböző esetek bemutatásán, feldolgozásán keresztül ismerkedtek a témával. Az érintett célcsoportra vonatkozóan az előadó gyakorlati megvalósításokat és példákat is mutatott.

Ápolók napja

A Gödi Gondviselés Háza szakmai napot szervezett az Ápolók Napja alkalmából. A program egy baráti hangulatú kerekasztal beszélgetéssel zárult, amelyen részt vett az újonnan megalakult Gondviselés Háza Támogatott Lakhatás Szociális Hálózat intézményvezetője, Kapronyi Eszter is. A nap végén elbúcsúztatták Szilvássy Zsuzsanna intézményvezetőt és Kovács Krisztián intézményvezető helyettest, akik márciusban távoztak a gödi csapatból.

Családok szolgálatában

Búcsúztatták a telet, szíveket készítettek Bálint napon, társasjáték nappal és kézműves programokkal várták a családokat munkatársaink. Életképek a játszótereinkről.

Jelzőtáblák

Fogadjátok szeretettel Király Sándor írását. Sándor a Miklós utca egyik lakója, évek óta kliensünk. Megkértük, hogy havonta írjon nekünk egy-egy riportot, interjút. Első írása az emberi jelzőtáblákról szól.

„Néhány nappal ezelőtt találkozóm volt egy barátommal, a Zuglói vasúti töltés mellett, nem messze a 70-es troli végállomásától. Akik járnak azon a részen, tudják mennyi bosszúságot okozott már az egykor ott hajlékot összeeszkábáló, hajléktalanok által odagyűjtögetett holmi, és az évek során általuk termelt szemét-halom, mely mára több száz köbméterre nötte magát. Évekig takarta az előtte álló mobil-garázs sor. Ezek nagy része azóta elszállítása került. A szemét viszont maradt, elvileg az önkormányzat, és a MÁV együtt intézi majd a felszámolását, addig viszont az ott élő közösség szemében, tudatában, nap

mint nap éktelenkedik. Visszatérve legutóbbi ottjártamhoz, egy figyelemfelhívó táblával találtam szembe magamat, mely a felhalmozott szemét problémájára hivatott felhívni a figyelmet (a mellékelt képen látható). Ám a képen, melyet készítettem a szemét mellett látható egy viskó is. Egy fa tákolmány, mely egykor egy idős hölgy számára volt berendezve. Ismertem, egy igazán jó lelkű, kedves, segítőkész hölgy volt ő, betegen, megkeseredve. Nyelőcső-rákja volt. Enni csak pépeset ehetett, vagy turmixot ivott. Azért, ha kapott szilárdabb ételt, azt is elfogadta, hogy odaadja olyannak, aki rá van szorulva. Tisztán emlékszem az utolsó napra, amikor találkoztam vele. Vett egy takarófóliát, és megkért, segítsek neki a tetőre

felvarázsolni, mert beázik. Sikerrel megoldottam, és jó érzéssel töltött el, hogy mostmár annyival könnyebb lesz az élete. Másképpen alakultak a dolgok. Délután visszanéztem hozzá, és a földön fekvő találtam őt, egy kisebb vértócsa mellette, a szék felborulva. Telefonon hívtam a mentőket. Még segítettem a hordágyra feltenni őt, azután átvették az ellátását. 40-45 perc telt bele, mire sikerült stabilizálniuk az állapotát, majd vitték a legközelebbi kórházba, ahol sajnálatos módon a reggelt már nem élhette meg. Minket, akik ismertük őt, mérhetetlen szomorúsággal töltött el közlünk való távozása! Nekem a mai napig hiányzik.

Van egy tényező, ami legalább ekkora szomorúsággal tölt el. Mikor még élt, tudtak róla, ismerték az ott lakók. Ahogy az arra járó zuglóiak közül is többen. Mégsem láttam figyelemfelhívó - megállítótáblát kitéve, mely órá mutatott volna!

Addig "rajzoljunk táblákat" amíg utóbbi látható a szemnek! Amíg esélyt adhatunk annak, hogy egy embertársunknak ne kelljen ennyire méltatlan körülmények között megharcolnia a mindennapjait.

Ha másokon segítünk, azzal magunkon is segítünk. Ezt az egyszerű szabályt kellene megtanulni minden embernek. Az én kis táblám erre az igazságra mutat, és hiszem, hogy nem hiába!